

Валери Иванов

Слепота

Нощта пак спуска своя мрачен креп,
макар звезди да греят по небето.
Обичах теб и само теб,
но сяпа е понякога сърцето.

Ти сяпа бе за любовта ми чиста.
Аз сяп съм бил за твоите лъжи.
В усмивката ми светеха мъниста,
но креех в своите очи.

А бях готов да съм ти предан сяпо,
да съм до теб и в болка, и в тревога...
Това е нашето последно лято.
Не искам повече. Не мога.

Сълзите ми ще те прогонят надалече.
Сърцето ми ще те изтръгне от съня.
Изстинахме си до полуца вече.
Обезлюби ни тази слепота.

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11099>]